

Молодий Комуніст

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

пролетарі всіх країн, єдніться!

Рік видання XVIII
№ 24 (2284).
ЧЕТВЕР
24
ЛЮТОГО
Ціна 2 коп.
Газета виходить з 1939 року.

РІК ПІСЛЯ З'ЇЗДУ

Річницю XXV з'їзду КПРС ти зустрічаш на трибуні Всесоюзних комсомольських зборів. Ставлячи в заголовку свого виступу їх порядок денний, ти не можеш не згадати слів Леоніда Ілліча Брежнєва про активну життєву позицію людини, які визначили чіткі орієнтири комсомольської дії на тривалий період. Значить, шану людську і славу ти знайдеш, виплекавши в собі риси людини-борця, людини неспокоїної вдачі, людини-творця. Знайдеш, коли відчуєш себе причетним до великої справи свого народу, до нелегкої боротьби народів світу за справедливий суспільний лад, який збудували і відстояли для тебе твої батьки і діди. А те, чого вони не встигли за свої короткі подум'яні роки, — справа твоїх рук і розуму.

Невтомно працює повсякденно вносити свій чесний рядок у літопис комуністичного будівництва дали слово на зборах перед своїми старшими товаришами комсомольці Долинського району. І справедливо вбачали в цьому їхню активну життєву позицію організатор першого комсомольського осередку в селі Іванівці В. І. Максименко, наставнич кавалера ордена Жовтневої Революції Г. І. Сулиба та багато інших ветеранів війни і праці. Вбачали, бо слово перед ними мали Микола Ткаченко, один із кращих механізаторів району, Віктор Карущак, переможець районного конкурсу ораторів, доярка Катерина Дюжева, яка взялася виконати річне зобов'язання до 7 листопада, інші їхні ровесники: дістали три нагороджених значком «Ударник-76» і сорок сім — «Майстер-умілець».

Твою активну життєву позицію найкраще видно у праці. І нехай он як ти потрадився вчора, та коли сьогодні не досяг вищих рубежів — значить зупинився на півдорозі, відстав. То нехай же знову покличе тебе до нових звершень мудрість лєнінської думки XXV з'їзду КПРС: «Партія твердо вірить, що молоде, комсомольське влиштує нові славі сторінки в літопис комуністичного будівництва! Нехай додасть тобі натхнення і творчого неспокою трудової слави твоїх ровесників: завзяятих хлопців комсомольсько-молодіжної бригади Миколи Петрова із Світловодського заводу чистих металів, які вже сьогодні мають реальні можливості виробничий план трьох років п'ятирічки виконати до ювілею Великого Жовтня; роботящих діачат з молочнотоварної ферми № 1 колгоспу імені Мічуріна Новгородківського району, які впевнено йдуть до мети — одержати цього року по 3600 кілограмів молока від кожної корови.

Рік, що минув після з'їзду, безумовно, збагатив тебе життєвим досвідом, примножив твої знання, залишив у твоїй пам'яті події, які найбільшою мірою позитивно вплинули на твоє ставлення до найпершого обов'язку перед суспільством — з почуттям внутрішньої необхідності дедалі краще працювати на загальну користь. Це так, бо перший рік десятиріччя стає для нас надійним стартом до вищої продуктивності праці, якості продукції — новим широким кроком на шляху до комунізму. Рік, що минув після з'їзду, переконливо засвідчив: уміємо і будемо працювати краще, підвищувати ефективність і якість. Змогли ж досягти високого приросту промислової продукції, одержати небувалий за всю нашу історію врожай зернових, збудувати тисячі добротних квартир, достойково прокласти ударні кілометри Байкало-Амурської магістралі! Змогли, бо саме життя, говорив на форумі комуністів Леонід Ілліч, ставить до комсомолу дедалі вищі вимоги. «Адже саме в комсомолі люди прилучаються до свідомої участі в комуністичному будівництві».

Так, наша трудова слава — то міцно завоювана нами позиція. Тож зробимо все для того, щоб ентузіазм, жвавість розуму, молода енергія залишилися у нас на все життя!

СЬОГОДНІ ми на рік з дня відкриття з'їзду. Сьогодні — він уже історія. Та знов і знов я подумки вертаюсь до тих днів, коли так виразно відчувала серцебиття всієї планети. У пам'яті — незабутні слова Леоніда Ілліча Брежнєва, виступи делегатів, потік листів і телеграм. Які щодня, щогодини надходили на адресу партійного форуму.

І хоча нас, делегатів, було всього близько п'яти тисяч, ми відчували, що з'їзд проходить по всій Вітчизні, на заводах і фабриках, у колгоспах і радгоспах, у кожній партійній організації.

Минув рік, та не згасла в серці душевна настроєність жити цікавіше, працювати краще. В річницю з дня відкриття історичного форуму ч. делегат з'їзду даю слово: зробити цей день днем високопродуктивної праці і відшліфувати 450 шестерень до масляного насоса ІШ-32У при нормі 400.

Вчора допізна гортала свій записник, яким користувалася на з'їзді. В делегатському блокноті занотовано з доповідей місця, котрі мене найбільше схвилювали, збіглися з-тими думками, які я тримала в собі, ідучи в Москву. Ось кілька рядків. Це з промови Генерального секретаря ЦК КПРС Леоніда Ілліча Брежнєва на закритті з'їзду:

«Плани, які схвалив з'їзд, — це нелегкі, напружені плани. Завдання, які він поставив, — це дуже серйозні завдання. Але ми впевнені, товариші, ми твердо гевенні, що ці плани буде втілено в життя, ці завдання буде розв'язано».

Яка нехитла впевненість партії в кожному з нас! Упевненість, котрої ми не маємо права похитнути. За рік, що минув після з'їзду, на Кіровоградському ордена «Знак Пошани» заводі тракторних гідроагрегатів зросла відповідальність кожного робітника, інженера за марку наших виробів, насосів до сільськогосподарської техніки, які ми відправляємо до Харкова, Ленінграда, Мінська...

А ось іще слова, підкреслені у блокноті:

«Скоро відзначатиметься шістдесятиріччя Великої Жовтневої соціалістичної революції. Шість десятиріч — це менше, ніж середня тривалість життя людини. Але за цей час наша країна пройшла шлях, який дорівнює століттям».

Я зобов'язалася до ювілею Жовтня виконати план двох років п'ятирічки. Шаслива, що не одинокі у своєму прагненні відзначити свято ударною працею. 197 робітників нашого другого цеху підтримали мою пропозицію і лийн наполегливо трудяться, щоб підкріпити слово ділом. Перед у змаганні ведуть члени комсомольсько-молодіжної бригади Віктора Чалого.

«НІЩО ТАК НЕ ПІДНОСИТЬ ОСОБУ...»

Широко розгорнулося серед молоді заводу змагання за право називатися колективом імені 60-річчя Жовтня. Ініціатори цього почину — токарі комсомольсько-молодіжної бригади Анатолія Скворцова — щодня перевиконують свої змінні завдання, щоб до ювілею дати половину п'ятирічного плану.

Знову гортаю записник і замислююсь над словами Леоніда Ілліча:

«Ніщо так не підносить особу, як активна життєва позиція, свідоме ставлення до громадського обов'язку, коли єдиність слова і діла стає повсякденною нормою поведінки».

Мене часто питають, завдяки чому я встигла багато зробити. Мовляв, у двадцять сім років — орден, премія Ленінського комсомолу, наділена високим довір'ям — депутат Верховної Ради УРСР.

А все, скажу, залежить від активності життєвої позиції, бойовитості характеру, персональної відповідальності не тільки за себе, а й за товариша, за підприємство, на якому працюєш, місто, в якому живеш.

Мені, мабуть, не легше, ніж іншим, виконувати доручення члена партійного бюро цеху і відповідати за випуск стін-

нівки, вчитися заспоко в інституті і перевирати домашні завдання сина-першокласника. А оце щодавно повернувшись з Києва, побувала і в Держплані, і в Міністерстві будівництва, та наказ виборців виконала — завод матиме право на 215-квартирний кооперативний будинок.

Не можу жити інакше, не можу бути просто спостерігачем.

Людина утверджує себе в житті порізним, утверджує, щоб лишити по собі добру згадку, щоб піднести себе до людської гани і поваги. Утверджує, купуючи автомобіль і збираючи колекцію книг поетів епохи Відродження. Утверджує півторазміною нормою виробітку деталей...

Комсомолец Сергій Видайко працював слюсарем у ремонтно-механічному цеху. Працював на совість, без браку, перевиконував змінні завдання, мав хороший виробіток. А потім несподівано для всіх вирішив очолити найвідсталішу бригаду.

Дехто намагався відрядити Сергія, мовляв, навіть тобі чужий клопіт? Але з розумію його відкинув: комсомолец не може бути спостерігачем. Він — активний у своїй позиції творити, змінювати життя. Очолити одну з відстаючих бригад і комсомолец Сергій Похилко. Важко було хлопцям? Звичайно. Та сьогодні бригади слюсарів Сергія Видайка і Сергія Похилки — кращі в цеху.

Я гортаю свій делегатський блокнот і вкотре переживаю те особливе піднесення, яке панувало в країні в дні роботи з'їзду. Піднесення, яке живе й нині в нашому трудовому колективі і яке має жити завжди.

Ю. ЄВТУШЕНКО, шліфувальниця Кіровоградського ордена «Знак Пошани» заводу тракторних гідроагрегатів, делегат XXV з'їзду КПРС.

Люба СТИХНО — групкомсорт комсомольсько-молодіжної колективу птахофабрики колгоспу імені Ілліча Новомиргородського району.

Як переможець соціалістичного змагання 1976 року, першого етапу трудової вахти на честь 60-річчя Великого Жовтня Люба удостоїлась честі бути сфотографованою в Кремлі.

Фото В. КОВПАКА.

Розповідь про Любу СТИХНО читайте на 3-й сторінці.

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ!

Комсомольсько-молодіжну бригаду плавильників цеху № 8 Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР (бригадир М. Петров, групкомсорт В. Татаренко),

комсомольсько-молодіжну бригаду регулювальників радіоапаратури цеху № 6 Кіровоградського заводу радіовиробів (бригадир В. Рибченко, групкомсорт В. Шеповалов).

Згідно з постановою бюро обкому Компартії України, виконаному обласної Ради депутатів трудящих, президії обпрофради і бюро обкому ЛКСМ України ці колективи в числі інших визнано переможцями трудового суперництва першого року п'ятирічки і занесено до обласної «Книги трудової слави».

Вдача

УДАРНА ДЕКАДА

«Річниця партійного форуму присвятити ударну декаду!» — це ініціатива бригади намотувальниць цеху № 2 Кіровоградського заводу радіопробів, де бригадиром делегат XXV з'їзду Компартії України Лілія Різницька, а групкомсоргом Ніна Бузько. Члени колективу закликали всіх трудівників підприємства працювати з 24 лютого по 5 грудня з найвищою продуктивністю і якістю. Самі ж намотувальниці зобов'язалися виготовити за цей час 1500 трансформаторів понад план.

Заводчани підтримали почин бригади Різницької.

О. ВИШТИКАНЮ,
секретар комітету комсомолу Кіровоградського заводу радіопробів.

НОВОСЕЛІВ — ТИСЯЧІ

Поліпшення житлових умов робітничого класу, селянства, інтелігенції партія вважає одним з головних завдань у справі підвищення народного добробуту.

Протягом минулого року на Кіровоградщині зведено в експлуатацію понад 388 тисяч квадратних метрів загальної житлової площі, в тому числі за рахунок держави — 154,6 тисячі.

Заохочується розвиток житлово-будівельної кооперації. Торік члени кооперативів одержали 17 208 квадратних метрів житла. У приміській, сільській місцевості успішно розвивається індивідуальне будівництво.

РАЗОМ З БИГНОЮ

Кіровоградщина багата читачами. Про це свідчать нещодавно відкриті 10 нових бібліотечних приміщень і 26 читальних залів.

Для юних кіровоградців теж є подарункові читальні: це верта музична школа. Тепер у музичних та художніх школах області навчається 6 тисяч учнів.

ВІДЧИНІЛІСЬ ДВЕРІ

Нового вузла зв'язку в Новомиргороді. Тут працює пошта, телеграф, телефон. Триває монтаж автоматичної телефонної станції, до якої підключать півтори тисячі апаратів нових абонентів.

Ми зобов'язалися

Виконуючи рішення XXV з'їзду КПРС, комсомольсько-молодіжна бригада плавильників Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР, очолювана Миколою Петровим, уже пододала рубелі двох років п'ятиріччя. У відповідь на постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ про розгортання Всесоюзного соціалістичного змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи успішно виконали завдання десятиріччя колектив переглянувши свої зобов'язання на 1977 рік і вступили з ініціативою: до 60-річчя Великого Жовтня виконати три річних плани Бюро обкому Компартії України схвалило ініціативу молодих плавильників: зобов'язало міськомком, райком партії, первинні партійні, профспілкові й комсомольські організації, радянські й господарські органи підтримати і поширити патріотичне починання.

Виправленому вірину

...Микола дістав із шафи списаний аркуш паперу, акуратно переписав слова «до 5 грудня» і красивим почерком угорі написав: «До 7 листопада».

Закінчилися комсомольські збори, на яких ми переглянули соціалістичні зобов'язання на 1977 рік. Микола Петров підвівся і, усміхаючись у свої козацькі вуса, сказав:

— Ну, тепер дивіться, щоб не осоромилися.

Бригадир ухаж, що побовіється, чи не задало високе зобов'язання взяла бригада: до 7 листопада — до 60-річчя Радянської влади — виконати три річних плани. Та знаю, Коля тільки вдав. Він сам краще за всіх нас розуміє, що таке зобов'язання цілком реально, грунтуються воно на точному економічному розрахунку, на власному, вже чималому досвіді роботи. Наприклад, план першого року десятиріччя ми виконали до 26 червня, до Дня радянської молоді.

У п'ятницю 24 січня в нас прийшли вітальні телеграми з Світловодського

міськомкому комсомолу. І попливлася «біскавка»: «Палко вітаємо комсомольсько-молодіжну бригаду плавильників (бригадир Микола Петров, групкомсорг Володимир Татаренко) з трудовими перемогами — виконанням плану двох років п'ятиріччя! Так тримати!».

Як п'ять пальців

Дивлюсь на фото, на якому вся наша бригада (колись Петров сказав «як п'ять пальців руки») і думаю: це ж аси!

Ось Петров і Татаренко, групкомсорг. Ще 1974 року на Всесоюзному конкурсі бригад плавильників вони здобули першість і право носити почесне звання «Кращий плавильник країни». Обос — молоді гвардійці п'ятиріччя. Микола ще завоював право бути сфотографованим біля Прапора Перемоги на честь 30-річчя Перемоги над німецько-фашистськими загарбниками, на його грудях — орден «Знак Пешани». Петров і Татаренко першими у бригаді відкрили рахунок 1978 року.

Петра Бельбаса визнано кращим молодим плавильником заводу чистих металів 1975 року, Віктор Логінов — переможець Всесоюзного конкурсу плавильників 1976 року.

До речі, Віктор нещодавно повернувся з Москви. Він як переможець першого етапу ударної трудової вахти на честь 60-річчя Великого Жовтня разом з іншими переможцями виробництва Кіровоградщини сфотографувався в Кремлі.

У Москві

— Тридцять восьмеро нас їздило з області, — звітував перед нами на зборах про поїздку Віктор, — у тому числі троє із Світловодська: Катя Терзова, продавщиця магазину «Дитячий світ», Григорій Семенов з першого будівельного управління і я.

Зустріли нас у Москві урочисто, з квітами і хлібом-сіллю, еспійомали з містом-героем. А двадцять першого січня в Гербовому залі Кремльського Палацу з'їздили нас сфотографувати. Ця подія збереглася в моїй пам'яті на все життя. Потім у Центральному музеї В. І. Леніна відбувся мітинг, на якому були присутні кращі молоді трудівники трьох областей України. Надовго запам'ятаються виступи двічі Героя Радянського Союзу генерала армії Мельниченка, Героя Радянського Союзу і Героя Соціалістичної Праці прохідника «Метробуду» Федорової, секретаря ЦК ВЛКСМ Григор'єва та інших товаришів. Хоромі слова почули ми на всьому адресу. Другого дня побували в Мавзолеї В. І. Леніна, в Горках, відвідали кіностудію «Мосфільм», ВДНГ. А двадцять п'ятого січня я вже вийшов на літню зміну.

Ініціатива

Що таке достроково виконаний річний план бригади, яка складає-

ться з п'яти чоловік! Північка, крапля в морі загальної справи. Але з тих краплин утворюється струмочок, він переростає у велику річку — план підприємства. Тому у відповідь на постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про Всесоюзне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, успішне виконання завдань десятиріччя п'ятиріччя» ми виступили з ініціативою: ознаменувати ювілей Великої Жовтневої соціалістичної революції новими трудовими успіхами.

Ось підвищені зобов'язання бригади на 1977-й: до 7 листопада виконати план трьох років п'ятиріччя; подати 6 раціоналізаторських пропозицій;

підвищити вихід високоякісного металу в готову продукцію на 5 процентів проти запланованого; випустити продукцію тільки відмінної якості;

брати активну участь у впровадженні нової техніки і технології; зекономити сировини, матеріалів та електроенергії на суму 50 тисяч карбованців; узяти шефство над трьома відстаючими бригадами і вивести їх у число кращих; відпрацювати на озелененні території заводу, міста, на полях підшефного колгоспу 100 людиноднів.

Завдяки чому думаємо досягти наміченого? Це питання розглядали на комсомольських зборах у бригаді. Визначили: завдяки ефективному використанню техніки, впровадженню у виробництво нової технології. І ще: будемо використовувати внутрішні резерви часу, уважніше вести технологічний процес плавки.

С. ТИШКО,
плавильник Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР.

На фото: члени комсомольсько-молодіжної бригади плавильників, очолюваної Миколою ПЕТРОВИМ.
Фото Ю. ДЕРУЖИНСЬКОГО.

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

РЕПОРТАЖ ЧЕРВОНОГО ТИЖНЯ

У ПОЛЬОВОМУ таборі хлопці-ремонтники цоруються біля сіналок, культиваторів, лаштуючи їх до виходу в загінки.

Віктор Дмитров, Григорій, Галія та Сергій Сижко вже витирали руки. В зашнурках — жодної помилки. Значить, усе гаразд, хоч сьогодні — п'ятниця.

— І мого «сидігана» вже ладнають, — то Віктор Дмитров про свого СК-4. При згадці про минулорічний жовтий його обличчя яскраві усмішкою: понад сім тисяч центнерів зерна намолотив Віктор старенькою машинною, випередивши в районному змаганні багатьох, хто на «Колосах» і «Нивах» збирав хліб. Дивлячись на Віктора, усміхаються його напарники по рейду.

Є дії напружені, пам'ятні. Такими були й ці останні дні, коли трудівники господарства готувалися відзначити річницю XXV з'їзду КПРС, молодь — провести Всесоюзні комсомольські збори «Комуністичну ідейність, активну життєву позицію — кожному членові ВЛКСМ!» Схвалилася всіх звістка: за успішне виконання народногосподарського плану 1976 року колгосп нагороджено перехідним Червоним прапором ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ.

Матеріальний напір розвитку сільськогосподарського виробництва в десятиріччя — спеціалізація і концентрація. Минулого року в колгоспі стала до ладу перша черга молочно-товарного комплексу, закінчено будівництво агропашаліній системи на 768 гектарах землі. І всюди комсомольці, наслідуючи приклад комуністів, показують зразки ударної праці. Члени ВЛКСМ Леонід Заболотний, Микола Удовиченко, Леонід Бутин, Ми-

кола Колісник, Дмитро Івашенко сумлінно трудяться на полях люцерни. Чотири врожаї цієї трави зібрані, кожен гектар видав 410 центнерів зеленої маси. Тож і вилітку було достатньо дешевих кормів, і на зиму заготовили. Продали державі 38 850 центнерів молока —

ВИРІШАЛЬНИЙ ФАКТОР

план виконали на 117 процентів. Кожний польовий гектар видав 54 центнери шпешки. Зернових продали державі 38 600 центнерів, що значно більше, ніж передбачалося.

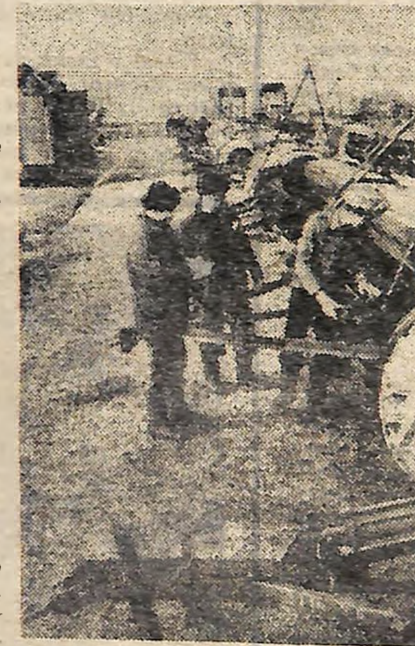
«Перші помітники комуністів» — кажуть про нас, молодих, старші. Зростання керівної ролі партії в комуністичному будівництві — закономірність, запорука успіхів нашої комсомольської організації.

Нині, напередодні річниці XXV з'їзду КПРС, Віктора Дмитрова, Апатолія Федаса, Віктора Сміжжа призначили кандидатами в члени КПРС. Пливають своїми вихованими наставниками комуністи І. Бузов, С. Федас, О. Жаботинський. Це з них молоді брали приклад. Віктор Дмитров, приміром, намолотив майже 7000 центнерів зерна, а його наставник Галія Люмков — понад десять тисяч. Усі стали на ударну трудову вахту на честь 60-річчя Великого Жовтня. До визначеної дати виконати дворічний план — таке слово молодих трудівників.

Колі Вершино-Кам'янка спалахнула воіпям, в Будинку культури техніки до січня.

Три річні норми до 60-річчя Великого Жовтня.

Перехідний Червоний прапор ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ — нагорода комсомольців.

стало гамірно й людно. Ветерани виробництва, комуністи приходили до кімнати-музею історії села. На відомому місці тут — Червоний прапор ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ, вручений господарству — переможецю у Всесоюзному соціалістичному змаганні на честь 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції десять років тому. Незабаром поруч нього стоїтиме ще один прапор — нагорода трудівникам, і їм, молодим, за успіхи в 1976 році.

Н. ТОКАРЧУК,
заступник секретаря комсомольської організації колгоспу імені В. Ульянова Новоградківського району.

На фото: В. ДИМИТРОВ, Г. ГАЛІЯ, С. СИЖКО перевіряють готовність техніки до січня.

16 квітня — комуністичний суботник

ЦЬОГО РОКУ — БІЛЬШЕ

Як тільки стало відомо про патріотичну ініціативу москвичів — провести 16 квітня комуністичний суботник, присвячений 107-й річниці з дня народження В. І. Леніна і 50-річчю Великого Жовтня, — комсомольці і молодь нашого цеху зібралися на мітинг. Підтримавши почин, вони визначили, що треба зробити в день свята праці: відремонтувати один тепловоз, навести порядок на спортивних майданчиках. Чотириста карбованців — таку суму намічено перерахувати до фонду десятиріччя п'ятиріччя. Минулого року молоді ремонтники заробили на суботнику понад 300 карбованців.

А. ГРЕБЕНЮК,
секретар комсомольської організації цеху великого періодичного ремонту локомотивного депо.

КОШТИ ДО ФОНДУ МИРУ

Комсомольці і молодь колгоспу імені 40-річчя Жовтня в день «червоного суботника» працюватимуть і на своїх робочих місцях, і на упорядкуванні території парку, біля обеліска Сталіна, посадять понад 80 дерев.

Кошти, зароблені на суботнику (за попередніми підрахунками, 350 карбованців), молодь колгоспу вирішила перерахувати до Фонду миру.

Л. КАЗАНЦЕВА,
секретар комсомольської організації колгоспу імені 40-річчя Жовтня Бобринецького району.

Всесоюзні комсомольські збори

ІНІЦІАТОРИ — ШКОЛЯРИ

Сьогодні ми ще сидимо за шкільними партами. Та саме сьогодні потрібно задуматись над своєю життєвою позицією, над своїм місцем у житті. І на Всесоюзних комсомольських зборах ми вирішили виважити свої сили, об'єднати свою роль у великій загальній справі. Так, безперечно, наше головне завдання — вчитися. І вчитися так, щоб здобути знання допомогли нам у майбутньому працювати з повною віддачею сил. Активна життєва позиція нині, мабуть, і виявляється в тому, що людина не може просто робити своє діло і не замислюватись: а чи все я зробила? Чи не потрібна моя допомога ще в якійсь справі? Саме так говорили комсомольці часної школи на зборах. І дійшли єдиної думки: ми не тільки повинні добре вчитися, ми вже тепер можемо конкретними трудовими діями внести свій позитивний вклад у вітчизнінські плани десятиріччя. Чим ми зможемо допомогти? Знаємо, якого значення надає нині партія розвитку тваринництва в країні. А чи не міг би кожен комсомолець виростити для держави кілька кролів? Їїшення було одностайним: «До світлих ювілей Жовтня кожен комсомолец виростить і дасть державі не менше п'яти кролів». Пропонуємо підтримати нашу ініціативу комсомольцям інших шкіл області.

Т. ДЕМКО,

секретар комітету комсомолу Кіровоградської середньої школи Долинського району.

Рік після з'їзду

НОВІ КЛАСИ
І КАБІНЕТИ

Новосілля — це завжди радість. І чим більше новоселів, тим, зрозуміло, більше радості. На початку минулого року новоселами готувалися стати учні десятих шкіл нашої області. Нові класи та кабінети повинні були відчинити свої двері для 6212 школярів. А коли почався новий навчальний рік, з'ясувалося, що до нових шкіл пішло... сім тисяч п'ятсот шістьдесят вісім

хлопчиків і дівчаток. Де ж розмістилася ота «незапланована тисяча» учнів? Усе дуже просто. Постаралися будівельники: не десять, а п'ятнадцять шкіл збудували торік. Радість чекала й малюків Кіровоградщини: замість дванадцяти було зведено в експлуатацію шістьнадцять дитячих садків. Виходить, в них тисяча п'ятсот п'ятнадцять маленьких громадян нашої країни.

ЗАХОДЬТЕ В КЛУБ

У районних центрах і селах області торік споруджено десять нових будинків культури і клубів, відкрито вісім нових клубних закладів. За рахунок держави, колгоспів і радгоспів придбано народні інструменти для 25 оркестрів, а всього на розвиток художньої самодіяльності витрачено майже 1 мільйон карбованців.

На таку увагу до розвитку культури трудящі відповіли масовою участю в другому й третьому турах Першого Всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості — в 925 кращих колективах, котрі виступили в оглядах, було зайнято близько 15 тисяч учасників.

Серед кращих стрільців — С. КРИТИЙ, А. ДЕЛКАТНИЙ.

НА ЗАХОПЛЕННЯ...

ЩЕ ТОДІ, перед початком нового навчального року, директор профтехучилища № 2 Анатолій Федорович Кармазін міркував так: «Нам треба вивчити інтереси цих хлопців і дівчат. Головне в тому, щоб допомогти їм освоїти професію будівельника. А що крім навчання? Запитайте ось цю дівчину, чим вона займається, чим захоплюється. І те, що вони хочуть, їм треба дати...»

Випускниця Новоукраїнської середньої школи № 4 Тамара Аношкіна відповіла першою: — Я весь свій вільний час віддала б спортові. І кіровоградець Валерій Кравцов: — Люблю волейбол, баскетбол. Мені цікаво на змаганнях з багатоборства ГІО. Понад 70 юнаків виявили

ЛЮДИНА КРУПНИМ ПЛАНОМ

Тоня і Володя, як тільки починало смеркати, тягнули бабцю за плечима: «Включай уже телевізор, сьогодні неодмінно нашу маму покажуть...»

Вони заспали, не дочекавшись сподіваного моменту, і вже загадавши додивлятися уві сні: ось їхня мама ходить по такій великій та високій Москві, і всі до неї питаються, як у їхньому селі, коли веде вона їх у гості до бабусі Тамари чи бабусі Наталки. Дворічному Володі і п'ятирічній Тоні сниться один сон: на двох, вони смачно плямаками губами, усміхалися невідомій Москві. І коли вранці, розтираючи кулачками заспані очі, сповзали з постелі найперше запитували: «А коли мама приїде?»

А Люба Стихно, звичайна собі пташиння-оператор, ходила вулицями столиці, відвідувала її найвідоміші місця, і хоча все це було так цікаво, урочисто й святочно, та вона почувала себе трохи несправжньо, бо десь там, далеко, серед чистого повітря степів, серед буденних господарських турбот і щоденного звичного ритму роботи, залишилася свої думки і клопоти, без яких їй стало дивно і навіть незручно. І поїзду в Москву, фотографування в самому Кремлі вона вважала радісним, бажаним, але (як кожна скромна людина) забавним, як для неї, подарунком. Зі пасивним трепетом роздивляючись Кремль, хвилюючись перед відвідинами Мавзолею В. І. Леніна, знайомилися з орденоносцями та генералами, вона весь час відчувала в собі те невиказане, щедро нарістаюче почуття морального задоволення життям, яке повною мірою могли виразити лише її руки, її дії там, де вона завжди звикла бачити себе, — на робочому місці.

Вже на п'ятий день це почуття вщерть переповнило Любу, — рідше село, знайомі та близькі люди взяли її в полон міцно й назавжди, і не терпілося дочекатись, коли закінчиться такий довгий останній день у столиці: робота настійно кликала до себе...

2.

Птахофабрика в колгоспі імені Ілліча Новомірогородського району працює на повну потужність усього півтора року. Лише торік закінчилися її остаточне впровадження, і всі чотири корпуси могли повести «розмову» між собою з повною серйозністю. Того ж року організували соціалістичне змагання між корпусами, створили комсомольсько-молодіжний колектив. Дев'ять комсомольців обрали своїм груповим Лубов Стихно.

Робота пташинь-операторів вимагає не тільки фізичної сили, скільки вправності та сумлінності.

Птахофабрика — це вже не та колгоспна ферма, біля якої гребється безліч билих цяточок — курей. Корпус фабрики падають довгі заводські цехи, де в клітках утримується до 20 тисяч несучок. Усе — від температурного режиму до транспортування яєць — виконує автоматика. Але це не значить, що натискання кнопки на пульті керування. Роботи дівчатам вистачає. І саме тут вимагаються від них вправність і сумлінність. Бо, як ми зрозуміли з розповіді завідувачки птахофабрикою Олені Маган, усе залежить від точного дотримання режиму дня та раціону годівлі. Хоча фабрика — це не ферма, але й курі грохи не ті. Вони вже не можуть вільно порпатись на подвір'ї, разом з кормом відшукуючи ті поживні речовини, які акрай необхідні

їхньому організмові: сім, черепашин тощо. Усе це на птахофабриці повинні давати їм люди. І від того, чим годують, як годують, залежить продуктивність. Отже, пташинь — чутливий барометр і справжній знавець «психології» двадцяти тисяч підопieczених.

Тепер, мабуть, час сказати, чому саме Люба Стихно удостоїлася честі бути фотографованою в Кремлі. Минулого року вона разом зі своєю напарницею Варварою Шаповал приїхали 1960 тисяч яєць одержала 2100 тисяч штук.

3.

Уже наступного дня після приїзду з Москви Люба знайомою дорогою простувала на фабрику. Неповна розслабленість остаточно залишила її, і вона, йдучи селом, аж дивувалася — як то рідні краї впливають на людину. Їй ніколи не схоється змінити своє село, свою роботу... Ніколи...

Однокласниця приїжджала оце недавно з Ленінграда. Повітряний, згадавши спільне... Аж та й пожаліла Любу: «Якою ти була, такою й залишилася — нікуди тебе звідси не витягнеш...»

А хіба ж воно погано, коли людина раз і назавжди знайшла своє місце? Чого ж їй шукати ще на білому світі? Все, що треба, — все поруч: і шанування за працю, і сім'я не згірші від інших, і діти ростуть здоровими й щасливими. Від чого ж тікати?..

І прийшла на роботу Люба Стихно в корисному настрої, бо не знайшла за собою якихось провин і

боргів перед людьми. Змалечку її вчили працювати, і руки її втомлюються, коли щого не роблять. Мати, бувало, одосвіта на ділянку, а Люба після уроків засує рукава: свиней нагодить, курям підси, у городі попорається... Змалечку Любе зрозуміла й таку просту, але життєву істину: без своєї справи людина ніколи не знає радости...

Як то було свято і скільки було радості коли матір її, Тамару Гордієвну Плахотню, нагородили орденом Трудового Червоного Прапора! Не задля нагороди з ранку до вечора трудиться її мати, та й вона, Люба, роблячи свою справу, гає, як то го вимагає сумління, не думає про медалі та ордени, — але без шани людської хіба визнає справжню насолоду від праці?

Пам'ятається Любі перша її спеціальність. (Деякий час Стихно працювала продавницею тут же, в Оситязькій.) Роботи, як у сільському магазині, — стій і чекай, поки хтось загляне до твоєї робочої «точка». Неклюптка робота, неоптяжлива, та з кожним днем Люба все більше відчувала в собі якусь незатишність і тимчасовість. Аж потім зрозуміла: оті материні трудові уроки не давали їй супокую: хоче і може вона зробити щось більше, важливіше, не всидіти їй у сільському магазині...

Тепер он, буває, настають гарячі дні, коли привозять курей чи корми, кидають дівчата всі домашні справи, залишають доробити чоловікам, а самі хуценько хуценьку на голону — і на фабрику. Якщо треба, не шкодують ні часу, ні праці. Тож о такій гарячій-пори згадує Люба іноді свою колишню «проточку» і... ні, не жалкує — радіє...

Отак щодня — з роботи на роботу... По зеленій траві, по снігу, по багровій... Приїжджають начальство, гості, кореспонденти... Вони приїдуть і поїдуть, а дівчатам усе одне: праця, і кудакання курей, і клопоти... Любі аж вночі сніються ці курі, і нікуди від них не втечеш, он навіть у Москві — і там наздогнали...

Що людина без роботи, без колективу? Просто Іван, Петро, Марія... Ось тут, на роботі, — у цеху, на полі, знайдуть їй справжню ціну. І це висока честь — заслужити працею своєю людську шану. Так, мабуть, скаже Люба Стихно старшокласникам Оситязької школи, які запросили її на вечір профорієнтації. І ще вона скаже їм, що професія — це не сорочка: сьогодні можна надіти одну, завтра — іншу.

Професія — це твоє життя, а воно у тебе єдине...

М. СЕМЕНЮК.

«Розвивати на підприємствах, в установах, у навчальних закладах і за місцем проживання населення масову фізкультуру і спорт».

(«Основні напрями розвитку народного господарства СРСР на 1976—1990 роки»).

ОБЛАСНИЙ
ОГЛЯД
КОЛЕКТИВІВ
ФІЗКУЛЬТУРИ
ПО ВВЕДЕННЮ
КОМПЛЕКСУ ГПО

У борців — чергове тренування.

Фото М. ГЕРНАВСЬКОГО.

бажання займатися класичною боротьбою, 30 — велоспортом, Віктор Товстогір і Геннадій Барахтенко — парашутним спортом, Андрій Делкатний і Сергій Критий — кульовою стрільбою...

Анатолій Федорович не перечив. — Купуйте все, що треба. Хай тренуються, хай будуть міцними.

Тільки на спортінвентар для борців, велосипедистів, на спортивні костюми витратили 9500 карбованців.

Було відверте слово про своє захоплення. А що тепер? Як справи, наприклад, у Тамарі Аношкіній?

Разом з нею і керівником фізвиховання профтехучилища Віктором Яковичем Фільштейном ми підраховували, що дівчина 18 годин на тиждень віддає фізкультурі і спорту: тренування в баскетбольній і волейбольній секціях, заняття фізкультурою за навчальною програмою, самопідготовка, старти ГПО. Тамара — фізорг своєї групи, капітан команди баскетболісток, які вийшли в чемпіонки обласної ради «Трудових резервів».

Ставши першою призеркою з багатоборства ГПО серед вихованців профтехучилища

(Закінчення на 4-й стор.)

Засідає рада колективу фізкультури.

ЙДЕМО ПОХОДОМ ГІДНИМ

РАДЯНСЬКИЙ народ, нова історична спільність людей, повсякденно добивається нових перемог у будівництві комунізму. Про це переконливо свідчать, зокрема, успіхи у виконанні рішень XXV з'їзду КПРС, завдань першого року десятиріччя п'ятиріччя. Згадаймо повідомлення ЦСУ СРСР про підсумки виконання Державного плану розвитку народного господарства СРСР у 1976 році. В стислих словах і цифрах — результати самовідданої праці. Замість передбачених 4,3 процента приріст промислової продукції становить 4,8 процента. Більш як на 6 мільярдів карбованців реалізовано промислової продукції понад план. Хлібороби вперше зібрали понад 224 мільйони тонн зерна. На 3,7 процента зросли реальні доходи населення.

Найвагомішу частку у зміцненні економіки країни вносить робітничий клас — провідна сила нашого суспільства. Становлячи близько 60 процентів населення країни, він виробляє близько 80 процентів продукції, задовольняючи потреби народного господарства в електроенергії, паливі, нафтовиробах, чорних і кольорових металах, хімічних і нафтохімічних виробках, у машинах, примножуючи продуктивні сили суспільства механізацією і технічним переозброєнням виробництва. Достеменно сказати, що тільки колектив заводу «Червона зірка» торік поставив колосальні і радгоспам країни понад 96 тисяч сівалок, чимало з них надпланових. Нині червонозорінці прагнуть зробити гідний внесок у важливу справу озброєння сільського господарства передовою технікою. Вони зобов'язалися випустити додатково до річної програми півмільйона машин та запчастин до них на 750 тисяч карбованців. У перших лавах передовиків йдуть комсомольці. Вони вступили у змагання за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу ЦК КПРС до 60-річного ювілею Великого Жовтня.

«Ми хочемо, щоб ентузіазм, жвавість розуму, молода енергія залишалися у наших людей на все життя. Цьому повинні сприяти комсомол, це повинно бути його завданням», — говорив на XXV з'їзді партії Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв. Тому разом з робітничим класом невтомно працює колгоспне селянство, що становить 20 процентів населення країни. Захоплюючи найновіші досягнення агрономічної науки, ефективно використовуючи кожен гектар земельних угідь, техніку, матеріальні й трудові ресурси, трудівники села минулого року добились підвищення врожайності зерна на 19 процентів. Хлібороби Радянської України зібрали 44,6 мільйона тонн зерна, що на 12 процентів більше середньорічного виробництва за минуле п'ятиріччя. Ми досягли б значно вищих результатів, якби кожна область виконала свої соціалістичні зобов'язання. Залишилися у борю перед державою і хлібороби Кіровоградщини — не додали до народногосподарського плану 302 тисячі тонн зерна. Проаналізувавши причини зниження обсягу виробництва і заготівель зерна, наші трудівники села зобов'язалися поточного року продати державі 1365 тисяч тонн хліба. Це — бойове завдання також і для 16-тисячного загону комсомольців, що працюють сьогодні в сільському господарстві області.

У СУЧАСНИХ умовах дальшого розгортання науково-технічної революції, перетворення науки в безпосередню продуктивну силу зростає роль народної інтелігенції, складової частини радянського народу, яка налічує нині понад 36 мільйонів чоловік. 1170 тисяч учених сьогодні забезпечують дальший розвиток фундаментальних і прикладних наукових досліджень у галузі суспільних, природничих і технічних наук, створення нових технічних засобів і технологічних процесів, поліпшення якості продукції. Введення в дію 186 механізованих поточкових та автоматизованих ліній, освоєння 225 нових видів продукції, впровад-

ження у виробництво 2369 заходів за планами наукової організації праці тільки на підприємствах Кіровограда дали змогу в минулі п'ятиріччя збільшити випуск продукції на 41 процент.

Велику увагу партія приділяє дальшому удосконаленню і поліпшенню підготовки кадрів розумової праці, зосередженню їхніх зусиль на прискоренні науково-технічного прогресу, зміцненні зв'язку науки з виробництвом. Якщо 1960 року в народному господарстві було 8,8 мільйона фахівців з вищою і середньою освітою, то лише за десятиріччя треба підготувати 9,6 мільйона спеціалістів. Торік їх направлено в народне господарство 1843 тисячі.

Зростаючі темпи комуністичного будівництва забезпечуються спільними зусиллями понад 100 націй і народностей, що становлять радянський народ. Прискорення його ходи яскраво виявляється в постійній темпів розвитку економіки нашої країни, збільшенні розмірів абсолютного приросту обсягу виробництва, в підвищенні продуктивності праці. За останні десять років подвоївся економічний потенціал, створений протязом півстоліття існування Радянської влади. За майбутнє п'ятинадцятиріччя подвоюється матеріальні й фінансові ресурси, створені протягом минулих п'ятинадцяти років.

С КЛАДОВОЮ частиною економічної стратегії партії, визначеної XXV з'їздом КПРС, є заходи по дальшому зростанню і вдосконаленню народногосподарського комплексу, швидкому розвитку його визначальних галузей. На цій основі забезпечується неухильне зростання продуктивності праці — вирішальної умови дальшого розвитку виробництва і піднесення добробуту народу. Праця кожного впливає у спільну працю, збагачує радянський народ. Більш працює тими, хто самовіддано і творчо трудиться, виконує і перевищує зустрічні плани і соціалістичні зобов'язання, хто бореться за якість продукції, підвищення ефективності виробництва, економію та бережливість, хто виявляє високу вимогливість до себе і до своїх товаришів.

Робітників колгоспне селянство і народну інтелігенцію згуртовує єдність цілей та інтересів, ідеалів та завдань у комуністичному будівництві. Соціалістичний суспільний лад об'єднує людей міста і села, фізичної і розумової праці, згуртовує їх у незламному прагненні побудувати комунізм. Дальший розвиток економіки, культури і добробуту радянського народу посприяє його соціальному єдності, примножує його динамізм і потенціальні можливості, підносить політичну й творчу активність трудящих, прискорює формування у людей комуністичної свідомості і моралі. «Ми добились чимало в поліпшенні матеріального добробуту радянського народу», — говорив на XXV з'їзді КПРС Л. І. Брежнєв. — Необхідно, однак, щоб зростання матеріальних можливостей постійно супроводилося підвищенням ідейно-морального і культурного рівня людей. Спільність радянських людей у будівництві комунізму цементує соціалістичну культуру, національна формою і інтернаціональним змістом. Вона вибирає в себе всі справжні цінності кожної з національних культур, збагачується зчепленнями і працею всіх радянських націй і народностей.

Руками і розумом радянських людей виробляється нині 20 процентів світової промислової продукції. Це більше, ніж вироблялось її чверть віку тому на всій земній кулі. На чолі з партією комуністів радянський народ впевнено і сміливо крокує в майбутнє, живе і творить нове, чудове, небачене в минулому суспільство, своїми успіхами сприяє зростаючій впливу на хід світової історії.

Л. ГЛАЗОВ,
завідуючий кафедрою історії КПРС
Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

(Закінчення).

Поч. на 3-й стор.).

області, Аношкіна виконала ще й норматив другого спортивного розряду.

А Валерій Кравцов тепер готується до республіканських змагань. Ще одна проба сил у спортзалі, на біговій доріжці легкоатлетичного комплексу, в тирі. Стометрову подолала за 11,9 секунди, гранату кинула за 58-метрову відмітку, на перекладні піднявся 18 разів. У тирі на його мішені — 40 очок. Як фізорг домігся підготуватися до змагання Ігореві Косикову, іншим своїм товаришам. Крім нього, ще заняті у двох спортивних секціях. (Валерій третього розряду з баскетболу і волейболу).

НА ЗАХОПЛЕННЯ...

І таких ентузіастів у училищі десятки. 400 юнаків і дівчат із 759, які виходять на старт, вже значківці. Тренер Олій Глушко та Анатолій Зінов'єв — першорозрядники, чемпіони області. Є ще 23 другорозрядники, 475 майбутніх будівельників виконали нормативи масових розрядів.

Іде тренування в залі класичної боротьби. Вадим Савицький вітально:

— Кошти, виділені для розвитку цього виду спорту, не пропали марно. Серед чемпіонів у «Трудових резервах» уже Анатолій Ткаченко, Анатолій Свечаров, Сергій Тунник, Сергій Князев. А Василь Фомицький виступатиме за збірну Кіровоградщини на Других молодіжних іграх України.

І ще один спортзал. Тут заняття у першорозрядній. Віталій Михайлович Сурмаченко запропонував дітям комплекс гімнастичних вправ. Потім віджимання на лаві за нормативом ГПО. Час обмежений — треба встигнути зробити все заплановане (з найбільшою ефективністю), бо через десять хвилин тут тренування у баскетболі.

До пізнього вечора у спортзалі гамірно. Так іноді.

«Вікон» майже немає. А в світлій кімнаті засідає рада колективу фізкультури. Заступник директора училища по навчально-виховній роботі І. В. Поперечник прислухався до кожного активіста: «Шкало, що вже зроблено у пропаганді спорту і комплексу ГПО?»

— Провели воєнізовану гру «Нумо, хлопці!», відбулися тематичні вечори «ГПО — помічник у праці і навчанні». «Мій вірний друг — ГПО».

Триває розмова про залучення до занять спортом допризовників. Підбивають підсумки змагань за програмою зимового багатоборства ГПО. Не менш важливе питання і про роботу редколегії спортивної ради області, про тематику вечорів спортивних кінофільмів.

Згадаючи свої перші уроки. Віктор Якович підкреслює: — Успіх залежить передусім від ентузіазму наставника і його виконавців. Потім, у селі Дружківщині. Добровільницького району ми робили десертні гранати, а на заняттях ескіп збиралася в старенькій сільській хаті. І теж мали чемпіонів, теж усі комсомольці були непереможними фізкультурниками...

То — двадцять літ тому. А нині його учениця Марія Бойко, яка стала чемпіонкою області з настільного тенісу, живе разом з подругою в кімнаті гуртожитку училища (одно на двох), для неї — спортзал і стадіон, тир і легкоатлетичний комплекс. Отже, є можливість зробити перехід від масовості до майстерності. Ентузіазм і зразкові умови для розвитку масової фізкультури зростають воєдино. Між ними та висота, на яку крок за кроком піднімаються хлопці і дівчата з Кіровоградського МСПТУ № 2.

М. ШЕВЧУК.

Покоління.

Фото В. Моциньського.

Білосніжка і сім гномів

Двадцять чотири роботи юних художників, найстаршому з яких не сповнилося і 14 років, систематично в Кіровоградському кінотеатрі «Мир». На малюнках — персонажі казки У. Діснея «Білосніжка і сім гномів», яких зобра-

зили учні другого класу дитячої художньої школи м. Кіровограда (викладач Л. І. Бондар).

Іра Міщенко, Галія Крищенко, Тая Волкова, Волода Милованов, Тая Маймескул, Юра Шевченко та інші хлопчики і дівчатка прагнуть передати пензлем свої хвилювання, які викликала у них прекрасна казка. І це їм удалося.

М. БІДЕНКО.

ФУТБОЛ

„Зірка“ — „Таврія“ — 1:1

Як ми вже повідомляли, кіровоградська «Зірка» на Чорноморському узбережжі Криму готувалася до нового футбольного чемпіонату країни. В Севастополі вона провела третю контрольну зустріч — із симферопольською «Таврією». Цей матч, як і другий із ждановським «Нордосом», у якому виступала в основному молодь, закінчився теж із результатом 1:1.

Гол у кіровоградців забив Богдан Мороз. Сьогодні «Зірка» міряється силами з житомирським «Спартак».

В. ТВЕРДОСТУП.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Олександрійське сільське СІТУ № 3

приймає звільнених у запас із лав Радянської Армії на спеціальності:

електрогазоварник (строк навчання — 10 місяців);

електромонтер сільської електрифікації і зв'язку (строк навчання — 10 місяців);

електромонтер сільської електрифікації (строк навчання — 8 місяців);

тракторист-машиніст широкого профілю з правом працювати на Т-150, Т-150К, К-700 (строк навчання — 8 місяців).

Учні забезпечують стипендією в розмірі 85 крб. на місяць.

Під час виробничої практики учні одержують 100 процентів зарплати. Час навчання зараховується в трудовий стаж. Відмінників навчання направляють у вузи з переважним правом вступу.

Документи про особу і військовий квиток пред'являти особисто, решту документів: свідоцтво про освіту чи атестат, заяву, характеристику, автобіографію, свідоцтво про народження, 6 фотокартки розміром 3x4, медичну довідку — надіслати на адресу: м. Олександрія, селище Жовтєве, вул. Трудових резервів, 1.

Документи приймають щодня з 8 год. 30 хв. до 16 год. 30 хв.

Початок занять — у міру комплектування груп. ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.